

КОНСТАНТИН КОСТОВ СЛУЧАЯТ ДЕЯ

chitanka.info

На малкия лунен космодрум настъпи паника. Вече трети месец космическите кораби, които излитат от тук, изчезват безследно...

За повреда в реакторите не можеше и да се мисли. Навигационното устройство работи безупречно, пък и радиовръзката до последния момент съобщаваше за нормално протичане на полета. Казвам до последния момент, защото всякаква връзка с излетялата ракета се прекъсваше в един и същи момент, някъде около звездата Дея.

— По дяволите! — възкликна днес началникът на космодрума. — Сякаш, че ракетите потъват в дън-Космоса!...

Правеха се най-различни догадки. Едни предполагаха, че съществува някакво огромно магнитно привличане, в което всяка попаднала ракета се разбива катастрофално. Други говореха за огромни безвъздушни трапове, които поглъщат ракетите. А имаше дори и такива, които предполагаха, че около звездата Дея се намира някаква тайнствена зона, при която физическите закони на нашия свят не важат, и че всяко тяло, попаднало в нея, се превръща в антиматерия.

Но началникът на космодрума никак не искаше да слуша такива глупости, тъй като той лично бе отсядал на нея многократно, без да му се случи каквато и да е авария.

Тук му е мястото да поясня, че звездата Дея беше много важен космически кръстопът. От много години насам тук се пресичаха главните въздушни артерии за Венера, Сатурн, Юпитер и Меркурий. На нея корабите се зареждаха с гориво, на нея можеха да се намерят по всяко време продукти и прясна вода. Компрометирането на Дея като солидна космическа гара би довело до големи транспортни неуредици.

Трябваше да се действа бързо и решително. И началникът на космодрума реши да поеме лично командването на бойната ракета, определена да проследи пътя на пропадналите кораби. И тъй като всякакви опити да се открие нещо с помощта на местната обсерватория не доведоха до никакъв резултат, командирът взе решение да действа крайно предпазливо, заобикаляйки Дея в далечна проучвателна орбита.

Един ден по-късно бойната ракета бе изстреляна, приближи до начертаната си цел и влезе в орбита. Обикаляйки обаче около Дея, екипажът ѝ не можа да открие нищо подозрително. Поне първоначално, защото при втората обиколка очите на всички бяха

привлечени от една необичайно гледка. На Дея стояха приземени и шестте изчезнали кораби, без никакви видими белези от катастрофа или насилие.

Опитаха се да влязат във връзка с тях, но никой не им отговаряше. Пък и около корабите не се забелязваше никакъв признак на живот. И тогава най-неочаквано радистът засече някакъв шум. Но това не беше шум от предавател, не можеше да се причисли и към никоя от познатите системи и кодове за връзка. По-скоро това беше рев от десетки гърла, подобен на воя на диви зверове.

Една жестока и безнадеждна мисъл мина през главите на всички: „Издани са! На Дея, неизвестно от къде, се бяха появили стада от диви зверове, които са погубили в лапите си техните другари!“...

И все пак, кое бе накарало космонавтите да слязат на Дея? И защо така безразсъдно са попаднали всички сред животните? Нима нито един не се е спасил зад металната броня на кораба си?...

Имаше нещо неясно в този случай, което трябваше на всяка цена да се установи!...

Ревът от Дея продължаваше да звучи още по-гръмогласно и страшно. А може би там има все още някой техен другар, който с последни сили се сражава с дивите зверове, опитвайки се да се добере до кораба си?...

Време за губене нямаше. Командирът даде заповед и бойната ракета се спусна над Дея. За последен път ракетата описа кръг, избирайки подходящо място за приземяване. Всички следяха с напрежение скалистата местност в очакване да зърнат някъде свирепата глутница.

Но животни не се мяркаха никъде. Те не изскочиха от прикритията си дори тогава, когато експедицията с атомни пушкала в ръце напусна бойната ракета и тръгна към скалите. Вместо зверове пред очите им се откри художествено оформен плакат с надпис: „Битово ханче «Весел космонавт»“. А наблизо до табелата се разнасяше миризмата на прясно препечени панагюрски наденици. И чак сега експедицията разбра, че това не е било никакъв рев от животни, а вокалното изпълнение на естрадната певица на битовото ханче...

— Гошо! — извика зарадван командирът на своя радист. — Прати веднага радиograma до космодрума, че всички сме живи и

здрави! И че няма защо да ни търсят, ако се забавим някой и друг ден!...

След което цялата експедиция нахлу в ханчето, за да прегърне възкръсналите си другари.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 1/1974

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.